

24 Ocak Yazısı: "Uğur Mumcu'yu Anmak -mı?"

İçeriği Yazan: [Vedat KOÇAL](#) [1] Zaman: Salı, 24/01/2012 - 21:11

"Emeği ile yaşayanların devlet yönetiminde söz sahibi olacakları bir düzeni savunuyorum. Kurtuluş Savaşı'mızın anti-emperyalist bilincinden kaynaklanan Kemalist Devrimi ve emekçi halkımızın nasırlı elleriyle kuracağı bağımsız Türk Sosyalizmi'ni savunuyorum, var mı bir diyeceğiniz?"

Uğur Mumcu

Öldürüldüğü günden bu yana, Uğur Mumcu'yu anmak için başta "holding medyası"safları, tüm **entelektüalizmin** izlediği tek yöntem, "başkalaştırma"dır. Özellikle Attila İlhan'ın ve Turgut Özakman'ın Tarih olma iddiasındaki edebi yazımlarında kullandıkları ve Mustafa Kemal'i "mucizevileştirdikleri" bu tür olağanüstüleştirme anlayışında amaçlanan, yalın, somut gerçekliğin karşılığı olarak "bilimsel bilgi" aktarımı değil, politik-bürokratik gereksinimlerin karşılığı olarak "sonradan oluşturulmuş-kurgulanmış bilgi" üretimidir.

Bu bağlamda, Uğur Mumcu Usta'nın, gazeteci yazarlığın "aşılmaz doruğu" olarak sabitlendiği, her 24 Ocak'ta aynıyla tekrarı süreklileştirilen sözde anma söylevleri, kasıtlı ya da kasıtsız, kurgulanmış-düşsel bir Uğur Mumcu kimliğinde Usta'nın gerçekliğini belleklerden silmek amacına dönük sonuç üretmektedir. Böylelikle, Usta'nın araştırmaları ile halkın önünde dikilen ve onu ezen "bürokratik duvar"da açtığı çatlakların büyümesi önlenmiş, hatta duvar onarılmanın ötesinde daha da yükseltilmiş olmaktadır. Yani, Uğur Mumcu, "aşılması gereken" bir çıkış noktası değil, tersine "varılamaz derede üstün nitelikli bir hedef" olarak simgeleştirilerek, Usta'nın ölümü pahasına bıraktığı mücadele mirası sahipsiz bırakılmaktadır ve halen sahipsizdir.

Sonuçta, Uğur Mumcu Usta, "anma" adı altında her 24 Ocak'ta yeniden ve yeniden öldürülmektedir. Her 24 Ocak'ta kitlelerin bilinçaltılarında yeniden ve yeniden düzenlenen bu "psikolojik cinayet", Gramsci'nin ve Althusser'in gösterdikleri "ideolojik egemenlik" tanımına kusursuzca uymaktadır. Uğur Mumcu'nun saygınlığı ve onurlandırıldığı görüntüsü altında kurulan bu kusursuz toplum mühendisliği tezgahında, Uğur Mumcu, yeni Uğur Mumcular üretilmesin diye tüketilmektedir. Sonuçta, 24 Ocak anmaları, Uğur Mumcu'nun arkasından söylenen o ünlü ağıdın nakaratındaki "Uğurlar olsun!" deyişine inat, yeni Uğurların var olmaması için sürdürülmektedir.

Yiğit kişiliği ile bağımsızlıkçı-halkçı ideolojik duruşunun ve mesleki yeteneklerinin bileşiminden oluşan özneliliğinin ötesinde, Uğur Mumcu'yu aşılmaz bir doruk haline getiren nesnel gerçeklik, ileri sürülenin tersine Usta'nın mesleki yetenekleri ve yetkinliği değildir. Bu, önce kendimizi ve sonra başkalarını aldatarak vicdanlarımızın tutsaklığı gerçeğinin farkına varmamamız için önümüze konulan sahte bir argümandan başka birşey değildir. Çünkü, mesleki bakımdan Usta'ya yaklaşmak, ve hatta O'nu

aşmak, teknik olanaklar bakımından zor değil, tersine çok kolaydır. Çünkü, O'nun yaşadığı dönemin koşulları açısından ulaşılması zorım ötesinde olanaksız derecede gizliliğe sahip bilgiler yavaş ta olsa açığa çıkıyor; özellikle Türkiye’de 12 Mart ve 12 Eylül faşizminin karanlığı, sisleri altında gizlenenler ortaya dökülüyor. Usta'nın ve Ustalar'ın canları pahasına ulaştıkları ya da ulaşamadıkları bilgiler, belgeler, başta iletişim teknolojisindeki küresel atılımın sağladığı teknik olanaklarla, bir parmak hareketi ile karşımıza seriliveriyor; Wikileaks olayı bunun apaçık bir örneği ve belgesidir. Bu bakımdan, Mumcu Usta'yı ve diğerlerini "Usta" yapan şey, sözde anma söylemlerinde yinelenildiği gibi onların bilgiye ve belgeye ulaşma becerileri değil, tam tersine bu konudaki sınırlılıklarına karşı yürüttükleri cesaretleri ve dirençleri idi.

Bugün bizde var olmayarak yeni Uğur Mumcu’ların çıkmasını engelleyerek bizzat Usta'nın "beni aşanlar çıkacaktır" diyen beklentisini koca bir yanılgıya dönüştüren temel etkenler cesaret ve dirençtir. Böylece, her 24 Ocak’ta, Uğur Mumcu simgesinde bilinçaltılarımıza yerleştirilmek istenen psikolojik mesajın tersine, gazetecilik-yazarlık mesleğinde önceki kuşaklardan farkımız, mesleki ve teknik değil, insani ve düşünsel yetersizliklerimizdir.

Sonuç olarak, bu yazı, girişteki iddiası doğrultusunda, Uğur Mumcu’yu bir kez de bu satırlarda tüketmekten öteye geçmeyen alışıldık bir anma için değil, Uğur Mumcu’nun ölümü göze alarak gördüğü ve gösterdiği gerçekliğimizle yüzleşme ve O’nun miras bıraktığı “keskin kalem”i yeniden ele alma çağrısıyla kaleme alınmıştır.

..

Bilinir ki, Uğur Mumcu, ülkesinin yaşadığı ulusal ve uluslar arası politik gündemi “ayrıntılarıyla” inceleyen bir gazeteci-yazar idi. Elinden çıkan hemen tüm ürünler, özellikle ölümüne yakın ürettikleri, Türkiye’nin içinden geçtiği sancılı yılların, resmi söylemlerini değil, gerçeklerini ortaya koymaya dönük araştırmalardı. Bu araştırmalar, çoğunlukla, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ni oluşturan politik ve bürokratik alanların, çoğunlukla suç üreten ve “devlet sırrı” hukuksal statüsü altında saklanan “gizleri”ni kapsıyordu.

Özetle, öldürülmelerine gerekçe gösterilen mesleki uğraşları üstünden, Uğur Mumcu’nun ve diğerlerinin varlıkları, bireysel olmaktan çok öte boyutta toplumsal işlevlerine bağlıydı. Örneğin Anayasa Hukuku Profesörü Muammer Aksoy, alışıldık söylemde ileri sürüldüğü gibi bir üniversite hocası olarak “başörtüsü sorunu konusunda gericilerin” değil, başında bulunduğu Türk Hukuk Kurumu aracılığıyla kamu ekonomik girişimlerinin, özellikle maden işleyen endüstriyel kuruluşların özelleştirilmesi önünde hukuksal engeller kuruyordu; kurban gittiği suikasti anlamlı kılan bu temel özelliği idi. O halde, ellerinde Mumcu Usta’nın ve diğer aydınlarımızın kanını taşıyan katillere giden yolu gösteren bilim ve yöntem, tetikçiyi merkeze koyan ve “terör örgütleri” klasörleri içinde yitip giden boşuna bir çabanın adresi olarak Kriminoloji değil, gerçek katili hedefe koyan tümevarımcı bir ön kabulle, Politik Ekonomi üstünden Siyaset Bilimi ve özellikle Diplomasi olmaktadır. Bu yazı, tüm “faili meçhul” cinayetlerin sözde çözümlenmesinde dayatılan kişi odaklı kriminolojik analizin her zaman çözümsüzlük üreten işlevini okura gösterme ve aşma iddiası ve çabası ile üretilmiştir.

..

1990’lar, Sovyetler Birliği’nin ve Sosyalist Doğu Bloku’nun yıkılması ile varılan sonuçta, abd-Avrupa kapitalist endüstriyel merkezinin soğuk savaş boyunca yaşadığı enerji-petrol bunalımını aşmak üzere Asya’nın kaynaklarına yöneldiği ve Avrasya coğrafyası üstünde Doğu-Batı yönelimli petro-gaz boru hatlarından oluşan “enerji koridoru” toplu projesini henüz tasarladığı dönemdir. O halde, söz konusu dönemde dünya, ve içinde Türkiye’nin de bulunduğu Avrasya alanı, küresel ölçekte bir yeniden yapılanma sürecinin başlarında, yeni düzenin kuruluşu öncesindeki alt üst oluş sürecini yaşamakta idi.

Uğur Mumcu’nun öldürülmesi eylemi, temel gerekçesini ve anlamını, ilk tahlilde, bu küresel ve ulusal dönüşüm içinde bulmaktadır. Uğur Mumcu’nun öldürülmesi, peşpeşe iki küresel yayımlı savaşın yarattığı yıkıntıları gidermek amacıyla ‘50’ler ve ‘60’lar boyunca uygulanan Keynesyen ekonomi politikla yükselen Sosyal refah devletinin ve onun toplumsal yapısının, ‘70’lerdeki küresel stagflasyonla birlikte yerini yeni sınıfsal egemenliğe, dolayısıyla yeni topluma ve yeni devlete bıraktığı geçiş sürecinde, devlet yerine yeni devlet ve toplum yerine yeni toplum yaratılması

projesinde, Kemalizm'in öngördüğü ve Cumhuriyet tarihi boyunca yetiştirdiği "Aydınlanma aydını" yerine, liberalizmin sözcülüğünü ve aynı zamanda "Holding çalışanı" sıfatıyla sermayenin işgörenliğini yapacak "liberal kalkınma aydını" tipinin ikamesinin bir örnek uygulaması olmuştur. Sonuçta, Uğur Mumcu'nun öldürüldüğü takvim günü olarak 24 Ocak, ilk elde 1993 değil, 1980 tarihlidir.

Kaldı ki, '60'ların ortasından başlayarak, küresel '68 gençlik dalgasının Türkiye ayağını da etkisi ve yönlendirmesi altına alarak yükselen ve '70'lerin başında büyük kırılmaya uğrayan "Sosyalizm yolunda Milli Demokratik Devrim (mdd)" başlıklı, Kemalizm ile Sosyalizm'i harmanlamayı deneyen teorik ve pratik sürecin entelektüel odağı olarak Doğan Avcıoğlu-Mihri Belli merkezli "Yön" Dergisi'nin uzantısı "Devrim" dergisinin yazarlarından biri olan Mumcu, bu politik kökeni ve son ana dek sürdürdüğü ideolojik geleneği ile, "toplum yerine yeni toplum" üretme yolunda bir "ideolojik hegemonya" aracı olarak tasarlanan ve 12 Eylül darbe yönetimi eliyle kurumsallaştırılan Türk-İslam sentezinin bir alt alanı, ögesi olarak yeniden düzenlenen, başta 12 Eylül üretimi 1982 Anayasası'nda yer alan "Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu" ve yien aynı dönemin YÖK düzeninde yer verilen üniversitelerdeki "Atatürkçülük" ve İnkılap Tarihi Araştırma Enstitüleri" gibi Devlet kurumları eliyle bir "devlet ideolojisi" olarak üretilip toplumun, özellikle ilköğretim çağı kuşakların bilinçaltlarına dayatılan "Atatürkçülük" başlıklı sağcı ideoloji kurgusunun önünde bir büyük engel konumundaydı; "giderilmiş" olmasının temel bir nedeni de bu özelliğidir.

Diğer yandan, Uğur Mumcu, bu anti-empyralist politik kişiliği üstünde geliştirdiği ve sürdürdüğü araştırmalarında, özellikle öldürülmesine yakın süreçte, Kürt ayaklanması ve pkk'nın kökeni üstüne çalışıyor, vardığı sonuçlarla bir eliyle Diyarbakır cezaevinde Kürde vahşet uygularken, diğeriyle Kürdü Bekaa'ya çıkaran beyni görme ve gösterme noktasına geliyordu. Etki-tepki süreçlerinin birlikte yürütüldüğü ve yönetildiği bu "merkezi" politikalarla yaratılan ve yükseltelen "Kürt milliyetçiliği"nin, günümüzde uygulamaya konulan Büyük Ortadoğu Projesi'nde baş aktörlerden biri olarak kullanılmakta olduğu bugünkü yerini yirmi yıl öncesinden haber veriyordu.

Uğur Mumcu'nun, kapitalizmin küresel ölçekli yapılanmasında Türkiye'ye biçilen rollerden biri olarak saptadığı ve araştırmalarına konu ettiği bir başka alan, devlet eliyle yükseltelen tarikat-cemaat yapılanmaları ile "ılımlı-liberal İslam modeli"nin kurumsallaştırılması ve uygulanmaya konulması süreci idi.

"Soğuk Savaş" boyunca Sovyetler Birliği'ni çevrelemek üzere tasarlanan ve uygulanan, Türkiye'nin de önemli bir merkez olarak içinde yer aldığı "Yeşil Kuşak projesi", yani ve özetle, İslamcılığın Sovyet Sosyalizmi'ne karşı bir direnek ve kuşatma hattı olarak kullanıldığı "ülkelerin içlerinde uygulanan" Nato savunma konsepti gereksizleşiyor, dahası Asya'ya el koyma yolunda engel haline geliyordu. Özellikle batı yanlısı Şah rejimini devirerek İran yönetimine el koyarak başarıya ulaşan Şii Humeyni hareketinin batı ve kapitalizm karşıtlığının bölgeye yayılan etkisi, İslamcılığı, Sovyetler'in Afganistan'ı işgaline karşı ünlü "Rambo" filmine de konu olan batı desteği ile örgütlenen ve sürdürülen "Mücahid" savaşındaki "güvenilir müttefik" konumundan hızla uzaklaşıyor, deyim yerindeyse batıyı Dr. Frankenstein öyküsündeki gibi kendi yarattığı canavarla yüzleşmek zorunda bırakıyordu. Afganistan savaşı boyunca "Dünyanın çatısı" denilen ve dünyanın en yüksek doruklarını barındıran Himalaya topografik sisteminin hemen kuzeyindeki Afgan dağlarının sarp-engebeli coğrafyası üstünde yıllarca süren bir gerilla savaşının tarafı olarak bu aşırı İslamcı silahlı gruplar, "Yeşil Kuşak Projesi"nin tasfiyesi sürecinde batının doğrudan denetiminden uzaklaşıyor, zamanla karşısına geçiyordu. Nitekim, bu sürece en belirgin örnek olarak Afganistan'da tüm ülkenin yönetimini ele geçiren şeriatçı "Taliban" örgütünün kökeni, adındaki Arapça anlamının da gösterdiği üzere, Afganistan'daki medrese öğrencilerinin silahlı örgütlenmesine dayanmaktadır.

Sonuçta, 1940'lardan başlayarak, özellikle Nato kapsamında uygulanan "ülkelerin Sosyalizm'e karşı içeriden savunulması" stratejisi kapsamında İslamcı tutuculuğun bir bastırma aygıtı olarak kurgulanıp kullanıldığı "Yeşil Kuşak" projesinin 1990'lardaki tasfiyesi, yarım yüzyıldır örgütlenen ve yerleşmiş bir siyasal alan olarak İslamcılığın yer yer egemenleştiği ülkelerin politik hayatından sökülüp atılması anlamına geliyordu.

Bu tasfiye sürecinin Türkiye ayağındaki uygulaması da, özellikle '70'lerdeki iç savaş sürecinde gelişip yükselen ve nihayet '90'lardaki yükselişi ile Milli Görüş geleneğinin temsil edip örgütlediği İran İslam Devrimi eksenli batı karşıtı İslamcı anlayışın siyasal alandan çıkarılması stratejisi üstünde

yapılandırıldı. Burada, birincil amaç Türkiye’de liberalizmin küreselleşmesine uygun bir siyasal alan yaratmaksa, ikincil olan da yeni küresel düzenin can damarı olarak belirlenen İç Asya enerji kaynaklarının ve oradan Avrupa’ya uzanacak olan taşıma güzergahının üstündeki İran olumsuz faktörünün yalnızlaştırılması, etkisizleştirilmesidir. Özetle, yeni düzenin “Sovyetler Birliği” İran olmuştur.

Bu strateji kapsamında İran, yine stratejik kapsamda Türkiye’de yükseltilecek olan “şeriat kaygısı”nın odağına konulacak, yönlendirdiği ileri sürülen siyasal İslamcı akımla birlikte, ve özellikle “şeriatçı terör örgütleri” aracılığıyla Türkiye’nin “laik-demokratik” rejimini yıkarak kendi İslamcı-otoriter rejimini “zorla ihraç etme” suçlamasına muhatap olacaktır.

Bu bakımdan, Turan Dursun, Bahriye Üçok, Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Uğur Mumcu suikast dizisi, yığın psikolojisinde “şeriat korkusu ve laiklik kaygısı” yaratma hedefine dönük “olası” bir stratejik planlama açısından çok uygun sonuçlar doğurma ortak özelliği ile, yukarıda açıklanan küresel ölçekli tasarımın Türkiye ayağının yerel hedefleri ile örtüşmektedir.

Nitekim, bugün, Silivri’de gün sayan entelektüel ve bürokratik kişiliklerin çoğunun, yakın geçmişte, abd-ab merkezli tek kutuplu küresel düzene karşı bir seçenek olarak Rusya, Çin ve Hindistan’la birlikte İran’ı da içeren “Doğu eksenli Avrasya Birliği” stratejik önerisini dillendirenler olması rastlantı değildir.

Yine, militanlarının, “domuzbağı” deyimi ile ünlenen işkenceli-vahşi yöntemlerle öldürdükleri kişilerin cesetlerini asit kazanlarında erittikleri, hatta içlerinde aileleriyle yaşamaya devam ettikleri evlerinin altına gömdükleri gibi sürekli haberlerle yığın psikolojisinde “dehşet-korku” duygusuna konu edilen “Hizbullah” ve onun uzantısı “Kudüs Ordusu” gibi sözde terör örgütlerinin, Uğur Mumcu suikastinde yasal soruşturmanın başlaması bile beklenmeden ilk fail olarak kabul ve ilan edilmesi bu bakımdan rastlantı değildir ve tersine bir kurguyu işaret etmesi bakımından anlamlıdır. Nitekim suikastin üstünden çok zaman geçmeden, birkaç gün sonra tüm basın, resmi söylemin verilerini kuşkusuz doğru kabul ederek “İran tarafından yönlendirilen İslamcı katiller” bulgusunu Uğur Mumcu suikastini “Şeriat-Laiklik çatışması”nın odağına koyarak işlemeye başlamıştı bile.

Bu küresel stratejinin ülke içindeki kurgulanışının ve uygulanışının biçim ve içerik bakımlarından temeli, merkezi yönetimin özellikle Ordu-Yargı-Üniversite sacayakları üstünde kurumsallaştırılmış bürokratik aygıtın zor gücüne, ayrıca “popüler medya kültürü” yoluyla toplumsal bilinçte yaratılan ve Atatürkçü Düşünce Derneği, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği başat örneklerindeki sivil toplum örgütleri eliyle yaygınlaştırılıp örgütlenen “şeriat kaygısı”na dayandırılan “Laiklik tehlikede” söylemiyle, siyasal İslamcılığın meşruiyet ve etkinlik alanının sınırlandırılması üstünde kurulmuştur.

28 Şubat, bu stratejinin uygulamadaki doruk noktası olmuştur. Siyasal tarih belgeliğinde Refah-Yol adı verilen ve çoğunluk tarafını batı karşıtı geleneksel İslami tutucu söylemi kullanan Milli Görüş geleneğinin siyasal örgütü olarak Refah Partisi’nin oluşturduğu koalisyon hükümetinin 28 Şubat müdahalesi ile alaşağı edilmesi ve nihayet Refah Partisi’nin yargı eliyle kapatılmasının yanı sıra, “yobaza geçit yok!” sloganları altında ve nihayet Cumhuriyet Mitingleri’nde meydanlara çıkan yüzbinlerce insan, bu ustaca hazırlanmış toplum mühendisliği projesinin temel öğeleri olmuş, karşısında durduklarını sandıkları siyasal hareketi başarıya ulaştıran temel dinamiği yaratmışlardır.

Bu haliyle, akp, “Muhafazakar Demokrasi” diye tanımladığı, Küreselleşme’nin ideolojik referansı olarak yeni-sağ’a uyumlu konumlanışı ile Milli Görüş geleneğinin temsil ettiği ve örgütlediği siyasal İslamcılığın tasfiyesinin sonucu ve ürünü olmaktadır. Bir başka söylemle, liberal akp siyasetinin meşruiyet alanı, içinden çıktığı siyasal İslamcılık ile ters bağıntılı ve orantılıdır; çünkü ancak o alanın 28 Şubat sürecinde devletin zor gücüyle tasfiyesi ile varlık kazanabilmiştir; yani, akp, kendisinin ve sözde karşıtlarının savlarının tersine, 28 Şubat’ın karşıtı ve hele ki “öcü” değil, doğrudan ürünü ve sonucu olmaktadır. O halde, on yıla varan ve giderek otoriter eğilimi belirginleşmeye başlayan tek başına yönetimi ile akp merkezli siyasal hareket, Milli Görüş geleneğinin içinden çıkmamış, devlet eliyle “çıkarılmış” olmaktadır. İşte bu “çıkarılma” hareketi, yukarıda sözü edilen “yeşil kuşağın tasfiyesi” küresel projeksiyonunun bir parçası ve Türkiye ayağı olarak uygulanmıştır. Sonuçta, Uğur Mumcu suikasti ile üretilen “Şeriat korkusu-Laiklik kaygısı” odaklı yığinsal tepki, konumlanışının tersine, siyasal İslamcılığın tasfiyesi programının “itici” öğelerinden biri olarak bugünkü akp iktidarının kuruluş zemininin ve sürecinin de bir yapı taşı olmuştur.

Sonuçta, Uğur Mumcu suikastinin ve diğerlerinin çözülmesinde ele alınması gereken ilk veri, soğuk savaş sonrası, yani Küreselleşme sürecinin kuruluşu aşamasında, yeni dünya düzeninin kurgulanışında Türkiye'ye yüklenen işlev ve rol, ve onun iç politikaya yansımaları olmalıdır.

Bu sonuçla görülen, Uğur Mumcu Usta, resmi ve sözde entelektüel söylemin ileri sürdüğü, kendileri gibi "sözde" "şeriatçı terör örgütlerinin" siyasi cinayetine değil, yeryüzü haritasını kapsayan, Büyük Ortadoğu Projesi içinde "muhafazakar demokrat Türkiye"nin inşasını da içeren "makro" ölçekli bir oyun kuruculuğun "mikro" bir hamlesinin bedeli olarak kurban verildiğidir. Şu halde Uğur Mumcu'yu "gerçekten" anmak, takvimler 24 Ocak'ı her gösterdiğinde "Uğur Mumcu anıları ve övgüleri" ile Uğur Mumcu özneliğini tüketmek değil, Uğur Mumcu'nun gördüğü ve gösterdiği nesnel gerçeklikleri yeniden ve yeniden ortaya koyarak ve elbette ilerleterek, halkların önündeki emperyalist duvarda yeni çatlaklar, gedikler açarak, arkasından yakılan ağıdın nakaratındaki dile gelen beklentiye de uygun olarak "Uğurlar oldurmak" yeni Uğur Mumcular üretmektir. Nihayet, adına kurulan "Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı - UM:AG" bu amaçla var edilmiştir.

Velhasıl, Uğur Mumcu, dün, bağımsız bir ülke ve özgür bir halk için var-dı, elbette anmaya değerdir; bununla birlikte, bugün, bağımsız bir ülke ve özgür bir halk olarak yaşamak için Uğur Mumcular anılmaktan öte var olmalıdır; önce "yurtseverlik namusu"na, ve sonra özgür akla düşen temel görev ve sorumluluk budur.

Vedat KOÇAL

vedat.kocal@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [2]
- [İç Siyasa](#) [3]
- [Tarih](#) [4]
- [Terör](#) [5]

Kaynak URL (03/05/2024 - 12:11 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/24-ocak-yazisi-ugur-mumcuyu-anmak-mi>

Bağlantılar:

- [1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/vedat-kocal>
[2] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>
[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>
[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>
[5] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/teror>